

Galeria Estrany-de la Mota

<http://www.estranydelamota.com/>

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

Bestué/Vives. Acciones en el cuerpo

Inauguració: Divendres, 24 de novembre de 2006, 19.00 h.

Exposició: 24.11.2006 – 13.01.2007. Dimarts a dissabtes de 10.30 a 13.30 h. i 16.30 a 20.30 h.

A la seva primera exposició individual a la galeria, Bestué/Vives presenten aquest darrer projecte amb un vídeo que recull la citada funció, així com fotografies, dibuixos i objectes de les accions. La següent entrevista de Martí Manen per la darrera edició de la revista *A-Desk* (www.a-desk.org), desvela algunes pistes del seu treball.

Martí Manen: Del vostre treball en comú resulta interessant destacar-ne el seu caràcter experiencial, la voluntat de provar coses, de mirar com funcionen i integrar-les en el vostre discurs. Penso que presenteu diferents accions que es troben, també, en diferents nivells. D'alguna manera, accions i micro-instal·lacions que parteixen d'orígens molt diversos apareixen situades al mateix nivell. Existeix algun tipus de jerarquia entre elles?

David Bestué: Jo crec que en part sí que tenim una jerarquia. Hi ha accions que ens agraden i accions que no: sabem que hi ha accions "dolentes". Quan varem plantejar la idea de les accions plantejàvem una idea d'intensitat, de "baixons" i "subidons" d'intensitat.

Marc Vives: Sí, però sembla que el que es pregunta és que si depenent de l'origen hi ha una jerarquia: hi ha les accions artístiques, les accions populars; accions que les entendrà tot el món, accions que les entendran la gent del context artístic, accions intel·lectuals, accions per a compensar...

David Bestué: Jo no crec que treballem seguint aquestes jerarquies. Es tracta de referències, els referents no marquen una jerarquia. Parlava més aviat de jerarquia entre elles ja com coses individuals, com cèl·lules.

Marc Vives: El que sí que tenim és que sempre hi ha alguna cosa, alguna acció, que és la paradigmàtica, sempre hi ha una mica que respon perfectament a com ha de funcionar tot i a partir d'allí s'ordenen.

David Bestué: Pot haver-hi una jerarquia a nivell subjectiu nostre, però el que en realitat ens interessa és que les accions formin part d'una narració, d'una estructura. Hi ha jerarquia entre cometes perquè en aquest sistema en el que estan col·locades cap s'afavoreix més que l'altra, totes es connecten amb totes.

Marc Vives: Està clar que hi ha coses que t'agraden més o menys, i quan la gent ho veu passa el mateix i no té perquè correspondre's amb el que ens agrada a nosaltres. No es nota la nostra subjectivitat amb les accions quan la gent ho veu. La gent tria el que més li agrada i això no té a veure amb el que ens agrada més a nosaltres. Però en el sentit de jerarquia per àmbits o per tipologia d'acció no crec hagi cap tipus de jerarquia.

Martí Manen: Treballar en capítols ofereix la possibilitat "d'alliberar" cada petita acció del pes de la història de l'art. Gairebé semblen exercicis on experimenteu lliurement, però al mateix temps és evident el control que teniu de la situació. Fins a quin punt hi ha experimentació i prova, o referències i guió?

Marc Vives: Jo crec que el control tampoc és excessiu. La intenció sí que és clara.

David Bestué: Quan pensem en capítols ens serveix per a recollir informació. Fem llistats al voltant de tot el que s'ha fet al voltant de cada tema i no només a nivell artístic, a qualsevol nivell. Ho fem a nivell excessiu, a nivell total, rastrejant-ho tot intentant no deixar res, però també respon a un moment determinat. Per exemple, amb *Accions en el cos*, estem pensant en les últimes utilitzacions del cos en l'art, en els referents i en moltíssimes coses, i al mateix temps estem pensant en el cos amb les seves múltiples facetes i al final això s'acaba conjuntant, s'acaba endureint.

Marc Vives: Jo crec que la pregunta està més inserida en el que seria l'àmbit artístic, d'alliberar de l'artístic o del pes de la història. No és una cosa absolutament lligada pel control que tenim dels referents, no immobilitzem ni fem una radiografia transversal de la història. Juguem a ficar referents.

David Bestué: També hi ha una tensió perquè no vam treballar només amb referents, em semblaria una mica massa obvi.

Marc Vives: Sí, que tenen un punt de partida. Però, intentar reconstruir els punts de partida és una barbaritat.

Martí Manen: Resulta molt interessant la vostra relació amb el públic. Si en *Accions a Mataró* podia existir un contacte directe sense el tamís de l'art contemporani (de vegades un contacte amb vosaltres mateixos executant les accions, de vegades un contacte amb els rastres d'elles, i posteriorment a través del llibre), en *Accions a casa* el públic està a l'altre costat de la pantalla i observa una construcció cinematogràfica suposadament narrativa. En la tercera part "Accions en el cos" arriba l'escena teatral. D'alguna manera, el vostre treball (a més de qüestionar segons quins límits de la *performance* o la instal·lació) analitza la relació amb el públic. És important la resposta a una acció concreta? o l'acció és un element dintre del treball que es presenta a posteriori?

Marc Vives: Jo crec que hi ha diferents nivells perquè *Accions a casa* és directament una pel·lícula, per exemple. El contacte amb el públic té lloc directament des d'aquest format.

David Bestué: Es podria respondre d'una manera molt naïf dient que tot el que fem ho fem pensant en el públic i que segons quins referents les coses es fan, es fan pensant en el públic. Estàs jugant amb un públic que, dintre d'uns límits, ja t'imagines com és. El que m'agrada de jugar amb diferents formats és que també ofereixen altre tipus de contacte amb el públic.

Marc Vives: Jo crec que el contacte és sempre a posteriori. Penses en l'acció a Mataró o en l'acció en el llibre sobre Mataró.

David Bestué: Hi ha un tracte de públic molt diferent en cada cas. No hi ha una resposta en general. Per exemple a Mataró era important el moment viscut.

Marc Vives: I després vam veure que era molt més important fer el llibre.

David Bestué: Perquè hi ha dos o tres nivells de públic. El que veu l'acció a pèl i el que ho rep a posteriori.

Marc Vives: Sí que vam veure que, per exemple, el públic directe a Mataró no era un públic "real" de les accions.

David Bestué: El llibre ens agradava molt com format de difusió del treball, que es quedés capturat, però l'acció passa en el seu moment.

Marc Vives: Vam fer les accions i les documentem i és després, en el llibre per exemple, quan han tingut un "una mica". Si no, no haguéssim fet la segona part a casa i en vídeo.

David Bestué: Crec que més que el llibre, que és un bon format, la idea era que quedava una foto d'una acció, que potser no recollia el que ha succeït, que potser no ensenyava gens. Més que pensar en el llibre, m'agrada pensar que el que quedava era una constància fotogràfica, en el segon quedava una constància videogràfica i en el tercer una constància corporal.

Marc Vives: Però el públic, en els tres casos, és una cosa que ve després. Penses en ells a l'hora d'elaborar, però ve després.

Martí Manen: Realitzar un treball basat en processos implica una problemàtica en la seva presentació. L'acció, al ser un format temporal, és de difícil presentació en una exposició (que encara estan basades en l'espai). Amb els vostres treballs solucioneu aquesta problemàtica entrelligant l'acció amb altres formats. Us interessa que segueixi dient-se "acció" o és una mica secundari?

David Bestué: Per a mi és importantíssim que se segueixi anomenant acció. Substitueix acció per gest. M'agrada aquesta idea d'alguna cosa que fas i és absolutament temporal en el sentit que és molt precari. Si que m'interessa treballar amb això com format, amb el format del precari, del que no és res. No ho trobo gens secundari. A mi el que m'agrada és fer una cosa que de cop i volta no s'aguanten. M'interessen les accions en si. Sempre hem intentat que no quedés resultat, però això no ha funcionat exactament així.

Marc Vives: Perquè les accions funcionen dins de les estructures que se'ls ha donat. Les accions funcionen bé dins dels formats que hem marcat. Jo crec que la idea d'acció té moltes accepcions semànticament. M'agrada utilitzar el terme, essent conscient dels seus referents i del que ha significat.

David Bestué: Acció és una paraula molt senzilla que defineix, encara que té les seves connotacions.

Martí Manen: Crec que la vostra aproximació a l'usuari parteix de la connexió que pugui sorgir a l'oferir una cosa pensada des d'una micro-realitat. Les coses passen unes darrere les altres, parlem de moments concrets. Bauman parla de la necessitat social dels moments únics, del valor emocional d'allò nou, de la necessitat d'experiència contínua. En el vostre cas, l'experiència oferida està lluny de la cultura de l'espectacle. Però penseu que hauria alguna connexió entre les accions minúscules (amb voluntat de proximitat i normalitat) i aquesta visió supra-estructural de sistema que realitza Bauman?

David Bestué: La nostra aposta per allò minúscul és una resposta. Si que hi ha una consciència vital.

Marc Vives: Perquè ja comences amb el context creat.

David Bestué: Però fins i tot més que això. Quan vam començar a Mataró, si que parlàvem molt de situacionistes, per exemple. però després va canviar.

Marc Vives: En aquest moment sí que havia experimentació i prova, assumint un tema i enfrontant-se a ell bastant a pèl Jo crec que no estic d'acord amb la necessitat d'experiència contínua.

David Bestué: En el nostre treball no hi ha res d'espontani, no hi ha res així. No tenim una "experiència nova" després d'una altra. No és gens fàcil ni directe. La idea d'experiència es pot transmetre, però no hi ha res cap al desconegut. La idea d' "experiència nova" no està aquí.

Marc Vives: A nivell humà o vital puc tenir la necessitat d'experiències, però el treball artístic en aquest cas no té relació amb res "vital". Està planejat. No hi ha una idea d'espontaneïtat Està treballat però no sofert.

David Bestué: No hi ha tanta emoció en el que fem, quan ho fem.

Marc Vives: Al veure'l després en vídeo o en resultat, veus que funciona. No és experiència en directe, nostra. Si fóssim un grup de comèdia, si fos una sèrie de tele podria funcionar. Encara que no està tan lluny de l'espectacle. Podria ser una sèrie de tele.

David Bestué: El que estem fent és un "espectacle". Treballem amb ficció. No hi ha experiència vital en això. No hi ha una motivació política.

Marc Vives: És fins a mesquí creure que estàs fora i fas coses alternatives.

David Bestué: En publicitat també es juga amb el precari. No crec que sigui reprovable. Seria reprovable parlar políticament del precari des del precari com defensa d'una opció.

Marc Vives: L'experiència que oferim no està lluny de la cultura de l'espectacle. No és especial estar dintre de l'art i mostrar aquestes coses.

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ DE GALERISTES INDEPENDENTS
D'ART DE CATALUNYA

*Per a més informació i/o imatges contactar amb galeria@estranydelamota.com.